

Arrest

nr. 269 908 van 17 maart 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 oktober 2021 waarbij een aanvraag om, met toepassing artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en van diens twee beslissingen van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2022.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. D'HONDT, die loco advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden, via een op 3 augustus 2020 gedateerd schrijven, een aanvraag in om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 15 oktober 2021 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Hij nam dezelfde dag ten aanzien van elk van de verzoekers tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die hen op 3 december 2021 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.08.2020 werd ingediend door :

*[V.T.A.A.] [...]
nationaliteit: Venezuela
[...]*

+ echtgenote:

*[O.C.Y.C] [...]
nationaliteit: Venezuela
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asiel-procedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Mevrouw [O.C.] diende op 21.09.2017 een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in, de heer [V.T.] diende op 22.12.2017 een VIB in. Op 10.06.2020 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) aan betrokkenen zowel de vluchtelingenstatus als de status subsidiaire bescherming. De duur van deze procedure – namelijk iets minder dan 2 jaar en 9 maanden voor de VIB van mevrouw en iets minder dan 2 jaar [...] en 6 maanden voor de VIB van meneer – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen verwijzen naar het Minist[er]ieel Besluit van 30.06.2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus Covid-19 te beperken, waarbij alle niet-essentiële reizen vanuit en naar België worden verboden. Dit Minist[er]ieel Besluit met in begrip van het reisverbod is ondertussen opgeheven en is dus niet meer van toepassing. Bovendien kan opgemerkt worden dat de terugkeer van betrokkenen naar het land waarvan zij de nationaliteit hebben, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkenen tonen eveneens niet aan dat zij als Venezolaanse onderdanen vruchteloze pogingen hebben ondernomen om naar Venezuela terug te keren om volgens de gewone procedure hun aanvraag in te dienen. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat zij tijdens hun reis de nodige hygiënemaatregelen niet zouden kunnen respecteren, noch dat zij de hygiënemaatregelen niet zouden kunnen toepassen in hun land van herkomst.

Betrokkenen verklaren dat de politieke, economische en humanitaire situatie in Venezuela bijzonder ernstig en zorgwekkend is. Ze ondersteunen deze verklaring door enkele algemene rapporten die de situatie met betrekking tot de humanitaire crisis, de gezondheidszorg en de veiligheidssituatie in hun land van herkomst te beschrijven.

Betrokkenen blijven bij deze algemene verklaring. Zij passen deze niet toe op hun persoonlijke situatie. Zij leggen geen bewijs voor met betrekking tot hun eigen specifieke situatie. Het is niet onredelijk om

van betrokkenen te eisen dat zij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dienen te leveren. Het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land of van een schrijnende toestand in dat land, volstaat niet. De loutere vermelding dat de politieke, economische en humanitaire situatie in het land waarvan zij de nationaliteit dragen ernstig en zorgwekkend is, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen verklaren verder dat de humanitaire crisis in Venezuela naar een dieptepunt is geduwd door het coronavirus. Ook hier leggen betrokkenen enkel algemene rapporten voor. Betrokkenen passen deze niet toe op hun persoonlijke situatie. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat zij de nodige hygiënemaatregelen niet zouden kunnen toepassen in hun land van herkomst. Betrokkenen maken niet aannemelijk dat de coronacrisis in hun geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden.

Verder verwijzen betrokkenen naar “een zaak die eveneens de Venezolaanse humanitaire crisis als buitengewone omstandigheid betrof” waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een oordeel velde. Echter, het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren.

Betrokkenen verwijzen vervolgens naar Spaanse rechtspraak. Echter, de loutere verwijzing naar deze rechtspraak, zonder meer, vormt geen buitengewone omstandigheid. Betrokkenen tonen niet aan op welke wijze de Spaanse rechtspraak rechtstreeks op hun persoonlijke situatie van toepassing is.

Ook stellen betrokkenen dat de Spaanse wettelijke bepalingen betreffende de humanitaire bescherming waarop het vermelde arrest 2522/2015 van 25.06.2018 zich baseert betreffen zonder twijfel de omzetting van art. 6.4 van de richtlijn 2008/115 en dat aldus dezelfde humanitaire bescherming in België dient toegekend te worden op basis van de omzetting van dit artikel naar Belgisch recht, namelijk art. 9bis van de wet van 15.12.1980. Echter, hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat deze bepaling (art. 6.4 van de richtlijn 2008/115) enkel betrekking heeft op de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander en een terugkeerbesluit. Deze legt geenszins op dat een aanvraag, waarin de vreemdeling zich zou moeten steunen op humanitaire redenen of het feit dat hij zich in een schrijnende situatie bevindt, ten allen tijde zou moeten ingewilligd worden.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen sedert 2017 in België verblijven, dat zij beide een diploma maatschappelijke oriëntatie behaalden, dat zij beide lessen Frans volgden en in 2019 lessen Nederlands volgden, dat mevrouw vanaf april 2018 voor de bvba ADL Servicenet werkte en dat zij verschillende getuigenverklaringen voorleggen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker op 3 december 2021 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: [V.T.A.A.]

[...]

nationaliteit: Venezuela

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst Schengen:

Omdat betrokkene een asielaanvraag indiende op 22.12.2017, werd zijn verblijf om die reden toegestaan en dit tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven liep. Betrokkene wist dat dit om een preciaire verblijfssituatie ging. Vermits de asielprocedure op 10.06.2020 werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is het verblijf van betrokkene niet langer gewettigd. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen is inmiddels ruimschoots overschreden.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekster op 3 december 2021 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: [O.C.Y.C.]

[...]

nationaliteit: Venezuela

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene toont niet aan dat zij in het bezit is van een geldig paspoort.”

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht en van het *“beginsel van de efficiënte coördinatie”*.

Zij stellen het volgende:

“Artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 vereist niet dat de indiening van de aanvraag om machtiging tot verblijf onmogelijk is. Het volstaat om aan te tonen dat er omstandigheden bestaan die het bijzonder moeilijk maken voor de betrokkenen om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

In casu is het echter effectief onmogelijk voor de verzoekers om in Venezuela de aanvraag op grond van artikel 9bis in te dienen.

Op 1 juni 2021 heeft het Belgisch Diplomatiek Bureau te Caracas immers zijn activiteiten beëindigd. Sindsdien behartigt het Belgische consulaat in Bogota, Colombia, de consulaire zaken met betrekking tot Venezuela.

De federale ombudspersoon definieert het beginsel van efficiënte coördinatie als volgt:

“De verschillende overheidsdiensten moeten op een doeltreffende manier met elkaar samenwerken. Ook binnen eenzelfde overheidsdienst moet de communicatie vlot verlopen met het oog op een optimale informatie-uitwisseling. Aan de burger mogen geen gegevens meer worden gevraagd waarover de administratie beschikt of die ze zonder veel moeite zelf kan verzamelen.

Vermits de Belgische diplomatieke post in Caracas dus reeds maanden gesloten was op het moment van de bestreden beslissing, vereist het beginsel van de efficiënte coördinatie dat de tegenpartij kennis had moeten hebben van deze informatie.

De Raad van State heeft bovendien in zijn rechtspraak de afwezigheid van een diplomatieke post omschreven als bijzondere omstandigheid. In zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 stelde de Raad van State namelijk het volgende:

“Dat als typische buitengewone omstandigheid onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.” [...]

De bestreden beslissing neemt de afwezigheid van een Belgische diplomatieke post in Venezuela niet in overweging. Bovendien ontbreekt in de motivering een afweging van het feit of de bijkomende verplaatsing naar de Belgische diplomatieke post in Bogota het indienen van de regularisatieaanvraag voor de verzoekers bijzonder moeilijk maakt.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, alsook de plicht van efficiënte coördinatie en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”

4.1.2. De eerste bestreden beslissing werd genomen in antwoord op een aanvraag om met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde in casu dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekers voeren in hun eerste middel in wezen aan dat verweerder is voorbijgegaan aan het gegeven dat het Belgische diplomatieke bureau te Caracas op 1 juni 2021 de activiteiten heeft stopgezet.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers het feit dat het Belgische diplomatieke bureau te Caracas werd gesloten en zij zich dus wellicht zullen moeten verplaatsen naar Bogota om een verblijfsmachtiging aan te vragen niet hebben aangevoerd als een reden waarom zij meenden dat het voor hen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk was om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure. Zij kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun betoog dat verweerder de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft geschonden door in de eerste bestreden beslissing niet uiteen te zetten waarom hij de sluiting van voormeld diplomatiek bureau en de bijkomende verplaatsing die zij zouden moeten doen niet als een buitengewone omstandigheid heeft weerhouden.

Zoals reeds gesteld komt het toe aan de vreemdeling, die met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk wenst te worden gemachtigd, om zelf duidelijk aan te geven waarom hij meent dat het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene reguliere procedure. Er zijn vele landen waar er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is. Personen die in die landen verblijven dienen zich te wenden tot de diplomatieke post van een Europese lidstaat in dat land waarmee de Belgische overheid samenwerkt of dienen zich te begeven naar een buurland om gebruik te maken van de diensten van de aldaar aanwezige Belgische diplomatieke post of zij dienen gebruik te maken van de mogelijkheid om aanvragen om machtiging tot verblijf vanop afstand aan te vragen. Het feit dat er geen

Belgische diplomatieke post in het land van herkomst van verzoekers is impliceert dan ook geenszins dat verweerder dient te veronderstellen dat er een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, bestaat en dat hij door dit niet te doen deze wetsbepaling, het zorgvuldigheidsbeginsel of het *“beginnel van de efficiënte coördinatie”* miskent. Het gegeven dat de Raad van State in een arrest, dat bovendien geen precedentswaarde heeft, heeft geoordeeld dat *“naargelang de concrete omstandigheden van de zaak de afwezigheid van een Belgische diplomatieke of consulaire post”* als buitengewone omstandigheid kan worden aangevoerd doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 31 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hun betoog luidt als volgt:

“Eerste lid

De bestreden beslissing stelt:

“De duur van deze procedure - namelijk iets minder dan 2 jaar en 9 maanden voor de VIB van mevrouw en iets minder dan 2 jaar [...] en 6 maanden voor de VIB van meneer - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingstermijn is, geeft aan de betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)”

Het staat vast dat de onredelijke duur van de behandeling van de procedure om internationale bescherming leidt tot effectieve gevolgen op het vlak van verblijf in het kader van een aanvraag tot regularisatie. Het bewijs hiervan is de memo 120 (stuk 4) « Instructions relatives à l'appréciation de certains critères de régularisation liés à la durée de la procédure d'asile » van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De memo luidt als volgt:

1. « Procédures d'asile déraisonnablement longues :

Depuis plusieurs années, l'Office des étrangers a traité en logique positive les dossiers des étrangers faisant valoir une procédure d'asile jugée « déraisonnablement » longue.

Les conditions requises pour que cette procédure, invoquée dans une demande 9bis, soit jugée déraisonnablement longue, sont les suivantes:

> Procédure d'asile ayant duré 4 ans ou 3 ans (OE - CGRA - ex-CPRR et CCE - CE)

Le requérant doit avoir au minimum 4 ans consécutifs de procédure (Office des étrangers - Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides - ex-Commission Permanente de Recours - Conseil du Contentieux des étrangers et Conseil d'Etat) pour les isolés et les couples sans enfants et 3 ans pour les familles avec enfants effectivement scolarisés.

Par « scolarité », il est entendu :

1. scolarité obligatoire (à partir de la 1ère primaire jusqu'à l'âge de 18 ans et pour autant que les enfants soient à charge des parents) ;

2. scolarité durant les études supérieures pour autant que les enfants soient à charge des parents ;

3. et scolarité effective durant, au minimum, un an pendant la durée d'examen de la procédure d'asile (cette dernière condition étant cumulative soit par rapport à 1, soit par rapport à 2 selon le cas).

Si un seul des conjoints remplit les conditions, l'autre peut également en bénéficier s'il y a, au moins, cohabitation effective et sauf contre-indication d'ordre public ou de fraude du chef de ce conjoint.

Les délais successifs des demandes d'asile multiples ne sont pas additionnés .

Il n'est pas tenu compte de la durée de la procédure d'asile si elle est due en tout ou en partie au comportement du demandeur.

Une longue procédure d'asile n'implique donc pas automatiquement qu'une autorisation de séjour soit accordée. »

De maatstaf uit die memo is echter in strijd met de internationale en nationale bepalingen. Preambule 18 van de Richtlijn 2013/32/EU bepaalt namelijk:

"Het is in het belang van zowel de lidstaten als de personen die om internationale bescherming verzoeken dat zo spoedig mogelijk een beslissing wordt genomen inzake verzoeken om internationale bescherming, onverminderd het uitvoeren van een behoorlijke en volledige behandeling".

Artikel 31 van de diezelfde Richtlijn concretiseert dit principe als volgt :

"De lidstaten zorgen ervoor dat de behandelingsprocedure binnen zes maanden na de indiening van het verzoek wordt afgerond.

[...]

De lidstaten kunnen de in dit lid bepaalde termijn van zes maanden met ten vroegste negen maanden verlengen wanneer :

- a) Complexe feitelijke en/of juridische kwesties aan de orde zijn;*
 - b) Een groot aantal onderdanen van derde landen of staatlozen tegelijk om internationale bescherming verzoeken, wat in de praktijk zeer moeilijk is, is de procedure binnen de termijn van zes maanden af te ronden;*
 - c) Wanneer de vertraging duidelijk toe te schrijven is aan het feit dat de verzoeker de krachtens artikel 13 op hem gesteunde verplichtingen niet nakomt.*
- Bij wijze van uitzondering kunnen de lidstaten, in naar behoren gerechtvaardigde gevallen, de in dit lid bepaalde termijn met ten vroegste drie maanden overschrijden wanneer dit noodzakelijk is met het oog op een behoorlijke en volledige behandeling van het verzoek om internationale bescherming. "*

Artikel 57/6 van de wet van 15.12.1980 stelt dat:

"De in het eerste lid, 1 °, bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van zes maanden na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.

De in het tweede lid bedoelde termijn, kan met ten hoogste negen maanden worden verlengd, indien :

- a) complexe feitelijke en/of juridische kwesties aan de orde zijn;*
- b) een groot aantal vreemdelingen tegelijk om internationale bescherming verzoekt, waardoor het in de praktijk zeer moeilijk is de procedure binnen de termijn van zes maanden af te ronden;*
of
- c) de vertraging van de behandeling van het verzoek duidelijk aan de verzoeker is toe te schrijven. Indien dit noodzakelijk is met het oog op een behoorlijke en volledige behandeling van het verzoek om internationale bescherming, kan de termijn na verlenging, bedoeld in het derde lid, nogmaals verlengd worden met ten hoogste drie maanden.*

De in het tweede lid bedoelde termijn wordt verlengd tot ten hoogste eenentwintig maanden, indien onzekerheid bestaat over de situatie in het land van herkomst die naar verwachting tijdelijk is. In dat geval wordt ten minste elke zes maanden de situatie in het betreffende land van herkomst beoordeeld.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt de verzoeker in kennis van de verlenging van de in het tweede lid bedoelde termijn en geeft, indien de verzoeker daarom verzoekt,

informatie over de reden van de verlenging en een indicatie van het tijdsbestek waarbinnen de in het eerste lid, 1 °, bedoelde beslissing zal worden getroffen. "

Naar Belgisch recht vormt artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 de enige mogelijke wettelijke basis die de Staat toelaat om de juridische gevolgen van een kennelijk onredelijk lange asielprocedure te erkennen. Wanneer de tegenpartij een persoon regulariseert na een lange asielprocedure, gebeurt dit dan ook met toepassing van artikel 9bis.

De bestreden beslissing stelt dat de behandelingstermijn van meer dan 2 jaar en 8 maanden, oftewel ruim 32 maanden, niet als onredelijk lang beschouwd kan worden. Artikel 31 van de Richtlijn stelt echter dat een behandelingstermijn van 21 maanden voor de behandeling door het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onredelijk lang is. Artikel 57/6 van de wet van 15.12.1980 stelt dat het CGVS in principe zes maanden heeft om een beslissing te nemen, wat in het dossier van de verzoekers ruim overschreden werd.

Het CGVS nam immers slechts een beslissing op 19.06.2019 - oftewel bijna 21 maanden na het eerste verzoek om internationale bescherming van 21.09.2017 - zonder te motiveren waarom het de termijn van zes maanden niet had kunnen respecteren.

In de mate dat de bestreden beslissing het verblijf van de verzoekers weigert te regulariseren omdat de asielprocedure in totaal meer dan 32 maanden maar minder dan 4 jaar geduurd heeft, creëert het een verschil in behandeling tussen twee soorten asielzoekers voor wie de behandeling van de asielaanvraag onredelijk lang geduurd heeft. Terwijl ze volgens artikel 31 van de Richtlijn 2013/32 en artikel 57/6 van de wet van 15.12.1980 tot dezelfde categorie behoren, namelijk asielzoekers van wie de procedure onredelijk lang geduurd heeft, verdeelt het beleid hen zonder enige rechtvaardiging in twee categorieën. De ene categorie krijgt overeenkomstig memo 120 de regularisatie, terwijl de andere categorie, waartoe de verzoekers behoren, de regularisatie niet krijgt, in casu met geen enkele andere motivering dan dat de duur van de procedure "niet van die aard was dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden." Die motivering schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, evenals de andere bepalingen waar dit middel op steunt.

Terwijl de memo stelt dat een lange asielprocedure niet automatisch leidt tot de toekenning van een machtiging tot verblijf, stelt de memo anderzijds eveneens dat sommige specifieke administratieve situaties behandeld moeten worden in een "positieve logica". De bestreden beslissing had moeten uitleggen waarom die gunstige logica voor de verzoekers niet van toepassing zou zijn.

De bestreden beslissing schendt op dit punt artikel 9bis van de wet van 15.12.1980, gelezen in het licht van artikel 57/6 van de wet van 15.12.1980 en artikel 31 van de Richtlijn 2013/32/EU, alsook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, artikelen 10 en 11 van de Grondwet, en de zorgvuldigheidsplicht.

Tweede onderdeel

Het feit dat een asielprocedure niet binnen een redelijke termijn afgehandeld wordt, heeft juridische gevolgen daar de verzoeker zich gedurende die periode integreert in het gastland. Advocaat-Generaal Bot benadrukte dit gegeven in zijn besluiten in de zaak M.M. t. Ierland (C- 277/11) van het Europees Hof van Justitie:

"113. Blijkens het dossier heeft de procedure voor de behandeling van de door M.M. ingediende asielaanvraag zes en een halve maand en die van zijn verzoek om subsidiaire bescherming 21 maand geduurd. De betrokkene heeft dus uitsluitend gekregen over zijn situatie na een procedure die iets meer dan twee jaar en drie maanden heeft geduurd.

114. Deze duur lijkt me kennelijk onredelijk. [...]

115. Verzoeken om subsidiaire bescherming moeten dus net zoals asielaanvragen binnen een redelijke termijn zorgvuldig worden behandeld, aangezien de snelheid van de procedure niet enkel bijdraagt tot de rechtszekerheid maar ook tot de integratie van de aanvrager."

De Advocaat-Generaal oordeelde aldus dat een procedure van meer dan twee jaar en drie maanden kennelijk onredelijk lang geduurd had. In casu heeft de procedure van 21.09.2017 tot 10.06.2020

geduurd, oftewel 2 jaar, 8 maanden en 20 dagen. Volgens de interpretatie van het Unierecht door Advocaat-Generaal Bot overschrijdt deze duur de redelijke termijn.

Naar Belgisch recht vormt artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 de enige mogelijke wettelijke basis die de Staat toelaat om de juridische gevolgen van een kennelijk onredelijk lange asielprocedure te erkennen. Wanneer de tegenpartij een persoon regulariseert na een lange asielprocedure, gebeurt dat met toepassing van artikel 9bis.

De bestreden beslissing schendt op dit punt de artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 en de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, in samenlezing met overweging 18 en artikel 31 van de Richtlijn 2013/32/EU.”

4.2.2. Allereerst dient te worden gesteld dat verzoekers met hun betoog lijken voorbij te gaan aan het feit dat zij in hun aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd de behandelingsduur van hun verzoeken om internationale bescherming op zich niet hebben aangevoerd als een *“buitengewone omstandigheid”*, in de zin van deze wetsbepaling. Zij hebben de duur van de behandeling van hun verzoeken om internationale bescherming slechts vermeld onder de hoofding *“humanitaire reden”* en dus als een element dat mogelijk van belang kon zijn bij het onderzoek ten gronde. Verweerder diende derhalve niet te motiveren waarom hij meende dat de duur van de behandeling van hun verzoeken om internationale bescherming niet werd beschouwd als een buitengewone omstandigheid. Een schending van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt geenszins.

Verzoekers wijzen erop dat verweerder in de eerste bestreden beslissing wel heeft toegelicht dat het feit dat de behandeling van een verzoek om internationale bescherming enige tijd in beslag neemt op zich geen recht op verblijf doet ontstaan. Zij geven aan van oordeel te zijn dat dit standpunt incorrect is. De eventuele vaststelling dat verweerder onterecht zou hebben geponeerd dat de behandelingsduur van een verzoek om internationale bescherming niet leidt tot een recht op verblijf laat de Raad echter niet toe te oordelen dat enig door verzoekers als buitengewone omstandigheid aangevoerd gegeven over het hoofd werd gezien of dat de door verweerder verstrekte uiteenzetting, om te duiden waarom de door verzoekers zelf als buitengewone omstandigheid gekwalificeerde gegevens niet toelaten te besluiten dat het voor hen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure, niet draagkrachtig is. Hun grief is gericht tegen een overvloedige overweging in de eerste bestreden beslissing en kan derhalve geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van deze beslissing.

De Raad wijst er ten overvloede op dat nergens in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar enige *“memo”* en dat verzoekers' betoog dat de inhoud van dit document niet verenigbaar is met internationale en nationale bepalingen dus volstrekt irrelevant is en geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat een van de door hen in hun tweede middel aangevoerde bepalingen of beginselen werd geschonden. Er is de Raad ook geen regel bekend die zou inhouden dat een bestuur bij het nemen van een beslissing zou moeten toelichten waarom de *“positieve logica”* die zou kunnen worden gelezen in een *“memo”* niet wordt gerespecteerd. Verweerder heeft de verplichting zich te houden aan de wet.

In de bestreden beslissing heeft verweerder ook nergens gesteld dat hij weigert *“het verblijf van verzoekers te regulariseren omdat de asielprocedure in totaal meer dan 32 maanden maar minder dan 4 jaar geduurd heeft”*. Er wordt gemotiveerd dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat *“de aangehaalde elementen [...] geen buitengewone omstandigheid [vormen] waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”* Verzoekers' stelling dat de toepassing van de *“memo”* aanleiding geeft tot een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet leidt dan ook niet tot de conclusie dat verweerder door de wet toe te passen het gelijkheidsbeginsel of het non-discriminatiebeginsel schond.

De bemerking dat een advocaat-generaal bij het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) aangaf van mening te zijn dat een behandelingsduur van een verzoek om internationale bescherming van meer dan twee jaar en drie maanden onredelijk lang is, leidt evenmin tot de conclusie dat verweerder artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of een van de andere in het tweede middel aangevoerde bepalingen of beginselen heeft geschonden. De mening van een advocaat-generaal bij het Hof van Justitie primeert ook niet op de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziene bepalingen waaraan verweerder zich dient te houden.

De vaststelling dat artikel 31 van de richtlijn 2013/32/EU in ordeterminen voorziet wat betreft de behandeling van een verzoek om internationale bescherming impliceert ook niet dat verweerder, wanneer deze termijnen niet werden gerespecteerd, een verblijfsmachtiging zou dienen toe te staan.

Het tweede middel kan niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissingen.

4.3.1. Verzoekers voeren in een derde middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 35 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“Eerste onderdeel

Met betrekking tot het argument van de coronapandemie, stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Betrokkenen verwijzen naar het Ministerieel Besluit van 30.06.2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus Covid-19 te beperken, waarbij alle niet-essentiële reizen vanuit en naar België worden verboden. Dit Ministerieel Besluit met in begrip van het reisverbod is ondertussen opgeheven en is dus niet meer van toepassing. Bovendien kan opgemerkt worden dat de terugkeer van betrokkenen naar het land waarvan zij de nationaliteit hebben, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkenen tonen eveneens niet aan dat zij als Venezolaanse onderdanen vruchteloze pogingen hebben ondernomen om naar Venezuela terug te keren om volgens de gewone procedure hun aanvraag in te dienen. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat zij tijdens hun reis de nodige hygiënemaatregelen niet zouden kunnen respecteren, noch dat zij de hygiënemaatregelen niet zouden kunnen toepassen in hun land van herkomst.”

Artikel 35 van het Handvest stelt:

“Eenieder heeft recht op toegang tot preventieve gezondheidszorg en op medische verzorging onder de door de nationale wetgevingen en praktijken gestelde voorwaarden. Bij de vaststelling en uitvoering van het beleid en de maatregelen van de Unie wordt een hoog niveau van bescherming van de menselijke gezondheid gewaarborgd.”

Richtlijn 2008/115/EG maakt onderdeel uit van het beleid en de maatregelen van de Unie. Bij de uitvoering ervan, moeten de lidstaten een "hoog niveau van bescherming van de menselijke gezondheid" waarborgen.

Artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 vormt de omzetting van artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG. In de toepassing hiervan moet tegenpartij artikel 35 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie respecteren. De bevelen om het grondgebied te verlaten vormen een terugkeerbesluit in de zin van artikel 3, lid 4 van dezelfde richtlijn. Ook bij de toepassing van dit artikel moet de tegenpartij bijgevolg artikel 35 van het Handvest in overweging nemen. Dit is niet gebeurd.

De bestreden beslissing, die louter stelt dat de verplaatsing een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen, biedt geen antwoord op het argument van de verzoekers. De bestreden beslissing verduidelijkt niet of de verplaatsing naar Venezuela voor de invulling van een louter formele voorwaarde, in de huidige context van een pandemie, al dan niet bijzonder moeilijk is voor de verzoekers.

De bestreden beslissing schendt op dit punt de zorgvuldigheidsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 en artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980. Vermits de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing niet aangeeft artikel 35 van het Handvest in overweging te hebben genomen in de context van de pandemie, schendt de bestreden beslissing ook dit artikel.

Tweede onderdeel

Met betrekking tot de moeilijkheden veroorzaakt door Covid-19, stelt de bestreden beslissing het volgende:

"Betrokkenen tonen eveneens niet aan dat zij als Venezolaanse onderdanen vruchteloze pogingen hebben ondernomen om naar Venezuela terug te keren om volgens de gewone procedure hun aanvraag in te dienen. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat zij tijdens hun reis de nodige hygiënemaatregelen niet zouden kunnen respecteren, noch dat zij de hygiënemaatregelen niet zouden kunnen toepassen in hun land van herkomst."

Dit impliceert dat de verzoekers hadden moeten aantonen dat een terugkeer in hun geval onmogelijk was. Deze impliciete vereiste schendt artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Buitengewone omstandigheden zijn niet alleen omstandigheden die een terugkeer onmogelijk maken, maar ook de omstandigheden die een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maken.

In zijn arrest nr. 88.076 van 20.6.2000 legde de Raad van State immers het volgende principe vast:

« les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure, mais celles qui rendent particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation visée. » [...]

Uw Raad heeft dit principe recent bevestigd met betrekking tot formele voorwaarden in arrest nr. 260.392 van 09.09.2021:

« Sont ainsi des circonstances exceptionnelles au sens de cet article 9bis, toutes circonstances qui rendent impossible ou particulièrement difficile le retour temporaire de l'étranger dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande de séjour. » [...]

Op het moment van indiening van de aanvraag was het voor verzoeker onmogelijk om zich naar Venezuela te begeven aangezien er geen vluchten waren en de verplaatsing verboden was. Hoewel ondertussen de reis niet meer onmogelijk is, blijft het wel bijzonder moeilijk om naar Venezuela terug te keren. Het is zeker zo dat de verzoekers hygiënemaatregelen kunnen respecteren, maar zelfs bij een volledige naleving van deze maatregelen brengt iedere reis inherent een blootstelling aan een hoger besmettingsrisico met zich mee. Dit geldt des te meer voor vliegreizen, aangezien passagiers en boordpersoneel voor meerdere uren in een gesloten cabine vastzitten. Dit is een optimale omstandigheid voor het virus om zich te verspreiden. Zelfs indien de verzoekers zich perfect aan de hygiënevoorschriften houden, is hun goede gezondheid tijdens de reis afhankelijk van het gedrag van hun medepassagiers.

Een enkele verwijzing door de tegenpartij naar de geldende hygiënemaatregelen weerlegt met andere woorden niet dat de reis voor de verzoekers bijzonder moeilijk blijft.

Derde onderdeel

Voorts stelt de bestreden beslissing met betrekking tot Covid-19 nog het volgende:

"Betrokkenen verklaren verder dat de humanitaire crisis in Venezuela naar een dieptepunt is geduwd door het coronavirus. Ook hier leggen betrokkenen enkel algemene rapporten voor. Betrokkenen passen deze niet toe op hun persoonlijke situatie. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat zij de nodige hygiënemaatregelen niet zouden kunnen toepassen in hun land van herkomst. Betrokkenen maken niet aannemelijk dat de coronacrisis in hun geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden."

Uit niets in de formulering van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 blijkt dat de humanitaire/uitzonderlijke omstandigheden eigen aan de persoon, en met andere woorden, uniek zouden moeten zijn.

Door dit te eisen verengt de bestreden beslissing het begrip "uitzonderlijke omstandigheden". In die zin oordeelde Uw Raad in een arrest 134.153 van 28.11.2014 dat wanneer een vreemdeling in zijn

aanvraag een algemene situatie van geweld in een land in oorlog inroept als buitengewone omstandigheid, en deze situatie niet betwist wordt, het bestuur niet kan volstaan met de motivering dat deze situatie geen buitengewone omstandigheid vormt omdat de aanvrager niet verduidelijkt in welk opzicht deze situatie bijzonder zou zijn. Hoewel de verzoekers in casu geen melding maken van een burgeroorlog, betreft het eveneens een algemene situatie die niet ter discussie staat: de mondiale pandemie, te wijten aan Covid-19.

De bestreden beslissing schendt op dit punt de zorgvuldigheidsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 en de artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980.”

4.3.2. Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing laat toe te begrijpen waarom verweerder de COVID-19-pandemie niet aanvaardt als een gegeven dat toelaat te besluiten dat het voor verzoekers zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen vanuit het buitenland. Verweerder heeft verduidelijkt dat het ministerieel besluit waarin een verbod op niet-essentiële reizen werd voorzien is opgeheven en dat hij van oordeel is dat verzoekers een terugkeer naar het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven onterecht als een niet-essentiële reis beschouwen. Hij heeft bijkomend gesteld dat ook niet blijkt dat verzoekers reeds enige poging ondernamen om terug te keren naar Venezuela of dat zij tijdens een reis naar dat land niet in staat zouden zijn om de nodige hygiënemaatregelen te respecteren. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Door aan te voeren dat zij niet akkoord gaan met de visie van verweerder erkennen verzoekers dat zij diens argumentatie kennen en dat derhalve is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Tot een schending van deze wetsbepalingen kan dan ook niet worden besloten.

Verzoekers houden daarnaast onterecht voor dat de overwegingen van verweerder in de eerste bestreden beslissing geen antwoord bieden op hun argumentatie dat de COVID-19-pandemie het voor hen bijzonder moeilijk maakt om terug te keren naar Venezuela en dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hierdoor wordt geschonden. Verweerder heeft immers duidelijk gesteld dat er geen reglementaire beperking bestaat die hen belemmert om terug te keren naar hun land van herkomst en dat ook geenszins blijkt dat zij bij een terugreis niet de nodige hygiënemaatregelen zouden kunnen respecteren.

Verzoekers kunnen evenmin worden gevolgd in hun betoog dat verweerder, gelet op de in de eerste bestreden beslissing opgenomen motivering, vereist dat zij aantonen dat het absoluut onmogelijk is om terug te keren naar Venezuela. Verweerder heeft duidelijk aangegeven dat geenszins kan worden aangenomen dat de COVID-19-pandemie en de daaraan verbonden maatregelen een echte hinderpaal vormen om een reis naar Venezuela te ondernemen en dat ook niet blijkt dat verzoekers in Venezuela zelf geen hygiënemaatregelen zouden kunnen naleven. Verzoekers erkennen trouwens zelf dat het ondernemen van een reis naar hun thuisland geen echt beletsel (meer) vormt en dat zij de vereiste hygiënemaatregelen kunnen naleven. Hun stelling dat er bij een vliegtuigreis hoe dan ook een verhoogd risico op besmetting is omdat zij lang in een gesloten ruimte dienen te vertoeven en afhankelijk zijn van het gedrag van hun medepassagiers leidt niet tot het besluit dat verweerdere overwegingen kennelijk onredelijk zijn. Indien er echt een groot gezondheidsrisico zou bestaan bij vliegtuigreizen en de veiligheid niet voldoende zou kunnen worden gegarandeerd dan kan worden aangenomen dat de overheid deze reizen niet zou toestaan of bijkomende veiligheidsnormen zou opleggen. Dit is niet het geval.

Het betoog van verzoekers dat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nergens is bepaald dat buitengewone omstandigheden *“eigen aan de persoon”* moeten zijn en dat het bestaan van dergelijke omstandigheden ook kan worden afgeleid uit een *“algemene situatie die niet ter discussie staat”* laat de Raad evenmin toe te oordelen dat in voorliggende zaak enige onwettigheid werd begaan of dat onzorgvuldig werd opgetreden. In artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is niet vastgelegd dat de loutere verwijzing naar een algemene situatie in een land in elk geval kan volstaan om tot het besluit te komen dat er een buitengewone omstandigheid bestaat en dat verweerder, in bepaalde gevallen, niet zou mogen oordelen dat niet kan worden vastgesteld dat de algemene situatie die wordt ingeroepen aanleiding geeft tot het besluit dat een dergelijke omstandigheid in hoofde van de aanvragers bestaat. De verwijzing van verzoekers naar een arrest dat betrekking heeft op een zaak waar de feitelijke omstandigheden niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak verandert hier niets aan.

Verzoekers maken met hun toelichting verder niet aannemelijk dat verweerder, door de bestreden beslissingen te nemen, hen het recht op toegang tot preventieve gezondheidszorg en op medische verzorging *“onder de nationale wetgevingen en praktijken gestelde voorwaarden”* ontzegt of dat hij, bij het nemen van deze beslissingen geen *“hoog niveau van bescherming van de menselijke gezondheid”* heeft gewaarborgd. Verweerder heeft immers de door verzoekers aangevoerde gezondheidsrisico's in aanmerking genomen en besloten dat niet wordt aangetoond dat deze risico's bestaan aangezien niet wordt aangetoond dat zij niet de vereiste hygiënemaatregelen zouden kunnen respecteren in hun land van herkomst. Hij heeft, voorafgaand aan het nemen van de tweede en de derde bestreden beslissing, ook vastgesteld dat verzoekers geen gezondheidsproblematiek aantoonde. Er kan dan ook niet worden besloten dat artikel 35 van het Handvest van de grondrechten werd geschonden.

Het derde middel is ongegrond.

4.4.1. In een vierde middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9bis en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van *“de plicht tot richtlijn-conforme interpretatie”* en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hun toelichting luidt als volgt:

“Eerste onderdeel

Met betrekking tot de humanitaire situatie in Venezuela, stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Betrokkenen verklaren dat de politieke, economische en humanitaire situatie in Venezuela bijzonder ernstig en zorgwekkend is. Ze ondersteunen deze verklaring door enkele algemene rapporten die de situatie met betrekking tot de humanitaire crisis, de gezondheidszorg en de veiligheidssituatie in hun land van herkomst te beschrijven. Betrokkenen blijven bij deze algemene verklaring. Zij passen deze niet toe op hun persoonlijke situatie. Zij leggen geen bewijs voor met betrekking tot hun eigen specifieke situatie. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dienen te leveren. Het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land of van een schrijnende toestand in dat land, volstaan niet. De loutere vermelding dat de politieke, economische en humanitaire situatie in het land waarvan zij de nationaliteit dragen ernstig en zorgwekkend is, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

In dit onderdeel van de motivering vereist de bestreden beslissing van de verzoekers het bewijs dat de omstandigheden in Venezuela hen specifiek raken.

Op dit punt maakt de bestreden beslissing zich schuldig aan een cirkelredenering. De premisse dat er enkel sprake is van een algemene situatie, vormt immers een loutere herhaling van de betwiste conclusie: de afwezigheid van bijzondere omstandigheden eigen aan de persoon. De bestreden beslissing legt met andere woorden niet uit waarom de humanitaire situatie in Venezuela geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Een dergelijke drogreden is geen deugdelijk motief, waardoor de bestreden beslissing de motiveringsplicht uit artikel 62, §2 van de wet van 15.12.1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 schendt.

Tweede onderdeel

Bovendien verengt de bestreden beslissing wederom het begrip 'uitzonderlijke omstandigheden', en miskent het zowel artikel 9bis van de wet van 15.12.1980, als rechtspraak van Uw Raad.

Uit niets in de formulering van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 blijkt namelijk dat de uitzonderlijke omstandigheden eigen aan de persoon, of met andere woorden, uniek zouden moeten zijn. De verzoekers verwijzen opnieuw naar het arrest 134.153 van 28.11.2014 van Uw Raad:

« Une telle motivation ne permet pas de comprendre en quoi une situation généralisée de violence dans un pays en guerre, élément qui n'est pas contesté par la partie défenderesse, ne pourrait à elle seule constituer une circonstance qui rend particulièrement difficile un retour temporaire dans ce pays. » [...]

Derde onderdeel

De bestreden beslissing stelt verder nog:

"Verder verwijzen betrokkenen naar "een zaak die eveneens de Venezolaanse humanitaire crisis als buitengewone omstandigheid betrof" waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een oordeel velde. Echter, het is aan de betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren."

In dit onderdeel van de motivering is de beslissing onbegrijpelijk. In hun aanvraag maken de verzoekers duidelijk waarom de hogervermelde zaak analoog is met hun eigen situatie. In beide gevallen gaat het immers om verzoekers met de Venezolaanse nationaliteit. In beide gevallen beroepen de verzoekers zich op de dramatische humanitaire situatie in Venezuela als bijzondere omstandigheid. In arrest 226.086 van 13.09.2019 bevestigde Uw Raad dat de tegenpartij in die concrete zaak de betekenis van 'bijzondere omstandigheden' verengd had met betrekking tot de humanitaire situatie in Venezuela. De verzoekers voeren dit arrest in casu dan ook aan om duidelijk te maken dat de humanitaire situatie in Venezuela wel degelijk een bijzondere omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 uitmaakt.

De bestreden beslissing weerlegt dit niet, en schendt zo de artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980, alsook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, en de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Vierde onderdeel

De bestreden beslissing stelt ook het volgende:

"Betrokkenen verwijzen vervolgens naar Spaanse rechtspraak. Echter, de loutere verwijzing naar deze rechtspraak, zonder meer, vormt geen buitengewone omstandigheid. Betrokkenen tonen niet aan op welke wijze de Spaanse rechtspraak rechtstreeks op hun persoonlijke situatie van toepassing is.

Ook stellen betrokkenen dat de Spaanse wettelijke bepalingen betreffende de humanitaire bescherming waarop het vermelde arrest 2522/2015 van 25.06.2018 zich baseert betreffen zonder twijfel de omzetting van art. 6.4 van de richtlijn 2008/115 en dat aldus dezelfde humanitaire bescherming in België dient toegekend te worden op basis van de omzetting van dit artikel naar Belgisch recht, namelijk art. 9bis van de wet van 15.12.1980. Echter, hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat deze bepaling (art. 6.4 van de richtlijn 2008/115) enkel betrekking heeft op de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander en een terugkeerbesluit. Deze legt geenszins op dat een aanvraag, waarin de vreemdeling zich zou moeten steunen op humanitaire redenen of het feit dat hij zich in een schrijnende situatie bevindt, ten allen tijde zou moeten ingewilligd worden."

De verzoekers haalden de Spaanse rechtspraak aan als voorbeeld van de toepassing van artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115 in een andere lidstaat van de Europese Unie. De Spaanse rechtspraak vormt overigens eveneens een toepassing van de aanbevelingen van de UNHCR en het Europees Parlement waaraan de verzoekers in hun aanvraag refereren.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt, pogen de verzoekers dus niet aan te tonen dat de Spaanse rechtspraak rechtstreeks op hen van toepassing is, maar roepen zij deze rechtspraak in als voorbeeld van een analoge toepassing van artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/15, waarvan artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 de omzetting in het Belgisch recht vormt.

Voorts stelt de tegenpartij over artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115 dat het 'enkel betrekking heeft op de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander en een terugkeerbesluit.'

Opnieuw is de bestreden beslissing onbegrijpelijk. De parlementaire voorbereidingen van de wijziging van de wet van 15.12.1980 stellen immers expliciet dat artikel 9bis de omzetting vormt van artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115. Door te impliceren dat dit bewuste artikel geen betrekking heeft op de aanvraag van de verzoekers - die steunt op het bewuste omzettingsartikel - miskent de eerste bestreden beslissing zowel artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115, als artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Bovendien schendt de bestreden beslissing zo de plicht tot richtlijnconforme interpretatie, zoals die voortvloeit uit artikel 288 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie, juncto artikel 4, lid 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Het nationale recht moet immers steeds uitlegging krijgen in het licht van de bewoordingen en de doelstelling van de richtlijn (cf in dit verband het arrest Colson en Kamann t. Land Nordrhein-Westfalen van 10.04.1984 van het Hof van Justitie van de Europese Unie, § 26).

Daarnaast vormen de bevelen om het grondgebied te verlaten, de tweede en derde bestreden beslissing, een terugkeerbesluit in de zin van artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115. Zelfs in de hypothese dat het bewuste artikel geen betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, erkent de tegenpartij dus dat het ten minste betrekking heeft op de tweede en derde bestreden beslissing.

De bestreden beslissing schendt op dit punt artikelen 9bis en 62, § 2 van de wet van 15.12.1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, artikel 6.4. van de Richtlijn 2008/115, alsook de plicht tot richtlijnconforme interpretatie en de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

4.4.2. Verzoekers voeren wederom aan dat een deel van de motivering van de eerste bestreden beslissing niet deugdelijk is. Door opnieuw een deel van de door verweerder in deze beslissing vermelde argumentatie – die hen bekend is – in vraag te stellen tonen zij evenwel niet aan dat hij is tekortgekomen aan de formele motiveringsplicht en dat artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 of 3 van de wet van 29 juli 1991 werden geschonden.

Daarnaast moet worden benadrukt dat verweerder bij de beoordeling van elementen die worden aangevoerd als buitengewone omstandigheden een grote discretionaire bevoegdheid heeft. Het komt, zoals reeds gesteld, aan de vreemdeling die gebruik wil maken van het in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziene uitzonderingsregime toe om duidelijk uiteen te zetten op welke gronden hij meent dat het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Het is niet kennelijk onredelijk om te stellen dat de aanvrager moet aantonen dat de aangevoerde elementen een duidelijke weerslag hebben op zijn persoonlijke situatie en hierdoor toelaten te oordelen dat het voor hem bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk is om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De stukken van het administratief dossier leren de Raad dat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf, onder meer, verwezen naar de “*humanitaire situatie in Venezuela*”. Zij hebben hierbij gewezen op de risico's die kinderen in dat land lopen. Verzoekers zijn echter geen kinderen en hebben geen kinderen. Nu niet blijkt dat verzoekster zwanger is, kan ook niet worden vastgesteld dat de door hen meegedeelde informatie omtrent de verhoogde sterftecijfers die werden opgetekend inzake moeders en kinderen dienstig is. Verzoekers hebben ook aangegeven dat in verslagen melding wordt gemaakt van een gebrek aan medicijnen, medische voorraden en voedsel. Zij hebben echter niet aangegeven enig gezondheidsprobleem te hebben waarvoor medicatie of medisch materiaal beschikbaar dient te zijn. Zij hebben ook niet uiteengezet waarom zij menen dat het tekort aan bepaalde voedselvoorraden in Venezuela het voor hen moeilijk zou maken om een beroep te doen op de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor hun verblijfplaats of hun plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoekers geven trouwens aan dat zij zich om deze aanvraag te doen niet naar Venezuela maar wel naar Colombia dienen te begeven. Uit de door hen aangebrachte documentatie blijkt trouwens ook dat niet alle Venezolanen een ernstig tekort aan voedsel hebben. Verzoekers hebben verder geciteerd uit rapporten waarin melding wordt gemaakt van een toename van patiënten met ziekten die voorheen, ingevolge vaccinatie, bijna niet meer voorkwamen. Zij hebben echter niet aangegeven dat zij zelf niet gevaccineerd zijn en dus een verhoogd risico lopen. Er blijkt ook niet dat verzoekers hiv-positief zijn, zodat niet kan worden besloten dat de uiteenzetting in hun aanvraag om machtiging tot verblijf aangaande de problemen om een behandeling van deze aandoening verder te zetten relevant is. In deze omstandigheden kunnen verzoekers niet worden gevolgd in hun standpunt dat verweerder er zich niet kon toe beperken te stellen dat zij weliswaar allerhande rapporten aanbrengen doch deze niet betrekken op hun situatie en de vermelding van de politieke, economische en humanitaire situatie in het land waarvan zij de nationaliteit hebben niet volstaat om te kunnen besluiten tot het bestaan van een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De bemerking van verzoekers in het tweede onderdeel van hun middel, dat uit de formulering van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat enkel gegevens die “*uniek zijn*” of eigen zijn

aan een bepaald persoon aanleiding kunnen geven tot de vaststelling van het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Zoals reeds gesteld kan uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ook niet worden afgeleid dat de verwijzing naar een algemene situatie in een land, zonder dat blijkt dat deze situatie een ernstige weerslag heeft op de vreemdeling die, op grond van dit artikel, een verblijfsmachtiging aanvraagt, zonder meer moet worden aanvaard.

Los van het feit dat een arrest van de Raad geen precedentswaarde heeft, stelt de Raad verder vast dat verweerders overweging dat arresten van de Raad slechts zinvol kunnen worden aangebracht indien het gaat om vergelijkbare situaties niet incorrect is en ook niet kan worden beschouwd als *“onbegrijpelijk”*. Verzoekers hebben in hun aanvraag om machtiging tot verblijf verwezen naar een arrest waarin de Raad vaststelde dat het begrip buitengewone omstandigheden niet mag worden verengd tot situaties waarbij het leven van de aanvrager in gevaar is. In casu heeft verweerder nergens een dergelijk standpunt ingenomen.

In het vierde onderdeel van hun vierde middel zetten verzoekers uiteen dat zij in hun aanvraag om machtiging tot verblijf hebben verwezen naar Spaanse rechtspraak als voorbeeld van de toepassing van artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG) en van de aanbevelingen van het UNHCR en het Europees parlement. Zij betogen tevens dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet worden beschouwd als een omzetting van artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG. Deze bepaling luidt als volgt:

“De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.”

In deze bepaling wordt louter gesteld, gezien het gebruik van het woord *“kunnen”*, dat lidstaten de mogelijkheid hebben om een verblijfsmachtiging toe te staan *“om humanitaire of om andere redenen”*. Verweerder heeft terecht gemotiveerd dat uit deze bepaling niet blijkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf van een vreemdeling die zich beroept op humanitaire redenen of die voorhoudt zich in een schrijnende situatie te bevinden *“te allen tijde zou moeten ingewilligd worden”*. Het feit dat verweerder dit standpunt inneemt kan geen aanleiding geven tot het besluit dat hij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet foutief toepast of niet richtlijnconform interpreteert. Verweerders overweging dat uit artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG geen verplichting kan worden afgeleid is ook duidelijk. Verzoekers' betoog dat niet begrijpelijk wordt aangegeven waarom, ondanks hun verwijzing naar Spaanse rechtspraak iuncto artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG, hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet wordt ingewilligd kan niet worden gevolgd.

Verweerder is ook pas overgegaan tot het nemen van de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, na te hebben vastgesteld dat verzoekers geen humanitaire of andere reden aannemelijk maakten die hun vertrek uit het Rijk zouden verhinderen, zodat ook niet kan worden besloten dat hij, bij het nemen van deze beslissingen, onzorgvuldig of niet richtlijnconform optrad.

Het gegeven dat het UNHCR en het Europees parlement, wat betreft onderdanen van Venezuela, aanbevelingen hebben gedaan omtrent de toegang tot het grondgebied of tot procedures om een beschermingsstatus te krijgen houdt op zich ook niet in dat verweerder in voorliggende zaak een van de in het vierde middel aangevoerde bepalingen miskende. Deze aanbevelingen leggen verweerder geen verplichting op en sluiten niet uit dat hij elke aanvraag om machtiging individueel beoordeelt.

Het door verzoeker ter terechtzitting neergelegde vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Luik, waaruit blijkt dat een familierechter een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie heeft gesteld omtrent de eventuele toepasselijkheid van de bepalingen van het Handvest van de grondrechten en van de richtlijn 2008/115/EG wanneer wordt beslist over het al dan niet toekennen van een verblijfsmachtiging van een vreemdeling in illegaal verblijf, wijzigt niets aan het voorgaande.

Het vierde middel is ongegrond.

4.5.1. Verzoekers voeren in een vijfde middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij stellen het volgende ter onderbouwing van hun standpunt:

“Eerste onderdeel

Ten slotte eindigt de bestreden beslissing met de volgende overweging:

“De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen sedert 2017 in België verblijven, dat zij beide een diploma maatschappelijke oriëntatie behaalden, dat zij beide lessen Frans volgden en in 2019 lessen Nederlands volgden, dat mevrouw vanaf april 2018 voor de bvba ADL Servicenet werkte en dat zij verschillende getuigenverklaringen voorleggen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Hiermee miskent de verweerder het feit dat elementen die duiden op een integratie in België wel degelijk buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

De exhaustieve lijst van artikel 9bis, §2 van de wet van 15.12.1980 sluit deze elementen immers niet uit:

“§2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Op deze manier schendt de bestreden beslissing de artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, alsook de algemene zorgvuldigheidsplicht.

Tweede onderdeel

Met de loutere overweging dat het elementen ten gronde betreft, negeert de bestreden beslissing het privéleven dat de verzoekers in België opgebouwd hebben. De tegenpartij laat dus na om een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM te maken.

Nochtans heeft het Europees Hof voor de Rechten van Mens in zijn arrest C. c. Belgique van 07.08.1996 het volgende geoordeeld:

« [U]ne vie privée au sens de l'article 8 [...] englobe le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables, y compris dans le domaine professionnel et commercial. »

Vermits één van de verzoekers meer dan twee jaar in België gewerkt heeft, beschermt artikel 8 van het EVRM wel degelijk het privéleven van de verzoekers. De bestreden beslissing laat na om de hechtheid

van de sociale banden van de verzoekers met België mee in rekening te brengen. Bij gebrek aan een zorgvuldige belangenafweging, schendt de bestreden beslissing artikel 62, §2 van de wet van 15.12.1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, artikel 8 van het EVRM, en de algemene zorgvuldigheidsplicht.”

4.5.2. Door een deel van de motivering uit de eerste bestreden beslissing weer te geven en door te stellen dat zij niet akkoord gaan met deze motivering tonen verzoekers andermaal niet aan dat verweerder de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet of uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, niet heeft gerespecteerd.

Deze formele motiveringsplicht, houdt in tegenstelling tot wat verzoekers lijken te veronderstellen, niet in dat verweerder bij het nemen van een bestuurlijke beslissing steeds moet uiteenzetten waarom hij van oordeel is dat deze beslissing verenigbaar is met allerlei internationale verdragen. Het artikel 8 van het EVRM, waarnaar verzoekers verwijzen, legt verweerder op zich ook geen motiveringsverplichting op en voorziet ook niet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een belangenafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Verzoekers voeren aan dat elementen die wijzen op hun integratie in België wel een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken. De Raad kan slechts benadrukken dat een goede integratie en meer specifiek de kennis van een landstaal en de aanwezigheid van vrienden en kennissen op wie een beroep kan worden gedaan om overtuigingsstukken over te maken, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure enkel eenvoudiger kan maken en op zich niet zonder meer toelaat te oordelen dat een aanvraag via deze gewone procedure zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie in regel niet te beschouwen als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162). De stelling van verweerder dat de door verzoekers aangevoerde elementen inzake hun integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De vaststelling dat de wetgever in artikel 9bis, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft vastgelegd dat bepaalde gegevens nooit als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard, houdt verder niet in dat verweerder niet zou kunnen oordelen dat andere gegevens, die in niet in voormelde bepaling zijn opgenomen, toch niet toelaten te oordelen dat er buitengewone omstandigheden bestaan. Het komt, gezien artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, aan verweerder, die een grote discretionaire bevoegdheid heeft, toe om te oordelen of er buitengewone omstandigheden bestaan.

In zoverre verzoekers voorhouden dat verweerder, door de bestreden beslissingen te nemen, hun privéleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, heeft miskend moet worden benadrukt dat verzoekers nooit tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werden toegelaten of gemachtigd en deze beslissingen dus niet kunnen worden beschouwd als een inmenging in hun privé- of gezinsleven, die zou nopen tot een verdere belangenafweging. Er blijkt ook niet dat verzoekers de sociale contacten die zij hebben opgebouwd in het Rijk niet zouden kunnen onderhouden vanuit het buitenland door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen. De bestreden beslissingen vormen op zich ook geen beletsel voor verzoekers om later, mits het respecteren van de immigratieregels, naar België terug te keren. In deze omstandigheden kan niet worden besloten dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die hem zou verhinderen de bestreden beslissingen te nemen.

De beschouwingen van verzoekers leiden niet tot het besluit dat artikel 9bis of artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, artikel 2 of artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, artikel 8 van het EVRM of het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Het vijfde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK